

измина... и тъй по-скоро, нели може да пита три пжти?! Онзи човѣкъ, дѣто иде къмъ града съ кошъ трѣва на гърба си, има умно лице, на което може да се довѣри. Съ него ще почне.

„Хе, приятелю!“ И Елъ-Кирисъ казва своя въпросъ. „Господине“, отговаря човѣкътъ, „приятелю на моя великъ халифъ, що да си пожелае? Нивата тамъ-долу изхранва мене и челядъта ми, а ливадата горѣ задоволява козитѣ ми — но чакай, жена ми отдавна желае да има една малка градина съ нѣколко овощни дървета“.

„Ела утрѣ при надзирателя на халифовитѣ имоти“, рече Йо-Хамаръ, „твоята молба ще бжде изпълнена. Сега иди и прѣдай приятната новина на жена си. И ти, Елъ-Кирисъ, ще получишъ сѣщо една малка градина. Какви овощни дървета искашъ — праскови ли или миндали?“

Министрътъ скри, до колкото му бѣ възможно, своето лошо разположение и благодарен на своя милостивъ господаръ за незаслужения подарѣкъ.

И тъй първиятъ опитъ излѣзе несполучливъ. Та и цѣлата работа е толкова объркана! Не, втори пжтъ не бива да сбърка, трѣбва погрижливо да избира хората и по-внимателно да олучи потрѣбния му човѣкъ.

Измина се още четвъртъ часъ. Възбудено гледаше Елъ-Кирисъ по пжтя — и ето — почти щѣше да извика отъ радостъ — ето иде човѣкъ, какъвто очакваше!

Муриелъ Хасанъ! Прѣди година единъ отъ най-богатитѣ наслѣдници, въ шестъ мѣсеца бѣше проигралъ, прѣсналъ или лекомислено раздалъ всичкото си богатство и бѣше затъналъ до гуша въ дългове.

„Муриелъ, Муриелъ“, повика го той още отъ далече, „кажи ми, приятелю, едно желание и великиятъ халифъ ще го изпълни“.

„Азъ не те познавамъ“, отговори Муриелъ, „но, ако великиятъ халифъ — нека Аллахъ бжде съ него — ти е приятель, нека ми заплати дълговетѣ... Тогава и азъ ще опростя дълговетѣ на всички, на които съмъ заелъ пари“. Рече и си замина.

Сега халифътъ рече: „И това желание ще ти изпълня и ще изплатя всичкитѣ ти дългове. Разбира се, моятъ министръ не ще бжде помалко великодушенъ отъ тоя момъкъ: утрѣ ти ще ми донесешъ всички записи, които се намиратъ въ твои рѣцѣ, за да ги онищожимъ“.

Елъ-Кирисъ се поклонил до земята, за да скрие отъ погледитѣ на халифа своето изкривено отъ ядъ лице и промърмори нѣщо, което се чу като „всемогущъ владѣтелю“ и „бѣденъ и въ смирение умиращъ слуга“. А сърдцето му се прѣскаше отъ яростъ, защото не дължеше никому нито аспра, а пѣкъ бѣше раздалъ въ заемъ много пари съ високи лихви.

И тъй послѣдната му надежда остана на третото желание. Но тъкмо сега пжтътъ бѣше като че ли опустѣлъ, а врѣмето, цѣнното врѣме, се свършваше. Струваше му се, че минутитѣ сж се прѣвърнали на зелени, лѣскави змийчета, които, пълзейки въ праха, минаватъ край него едно слѣдъ друго и го гледатъ подигравателно и злобно съ своитѣ червени очи.

А обаждачтъ на часовѣтъ вече възлѣзе на високото викало на джамията. Тъкмо въ това врѣме излизаше изъ града единъ човѣкъ. Изглеждаше, че той бърза и иска да отmine скоро край двамата. Но Елъ-Кирисъ се олава за него и го пита, що желае. Човѣкътъ застава, въздѣхва, поглежда къмъ небето и казва: „Аллахъ, колко ти благодаря, че ме изведе на тоя пжтъ. Знай, че стражаритѣ на министра сж въ слѣдитѣ ми. Елъ-Кирисъ — да бжде проклетъ той и сѣмейството му — заради единъ малъкъ дългъ ни изгони отъ кѣщата и двора, заповѣда да убиятъ баща ми и да продадатъ въ робство сестра ми. Поискахъ да отида при халифа да му се оплача, но шпионитѣ на министра ме познаха и азъ съ голѣма мжка се отървахъ отъ рѣцѣтъ имъ. Но сега е всичко добръ — сега ти ще ме заведешъ при халифа“.

Министрътъ се мжчи да се държи спокойно, а Йо-Хамаръ излиза напредъ и пита човѣка, какво ще моли отъ халифа.

Тогазъ чужденецътъ се ободрява, очитѣ му блѣсватъ и съ треперящъ отъ ядъ гласъ извиква: „Главата на министра“.

Елъ-Кирисъ поблѣднѣва. „Не го слушай, господарю, той лъже, той“...